

Χτὲς κάποια θλίψη πέρασε στὴ χαρωπὴ ψυχὴ σου
 κι' εἶχες τὴν ὄψη θλιβερόν.
 Μὰ πόσο ἡ θλίψη ταίριαζε στὴν παιδικὴ μορφή σου
 καὶ πόσον ἦσουν τρυφερή.

Ἔτσι μ' ἀρέσεις! Στὴ ζωὴ ποτὲ δὲ μὲ ξιπάζει
 ἀνθάδικη χαρά.
 Νοιώθ' ἡ ψυχὴ βαθύτερα σὰν τὴν ἀναταράζει
 κρυφὴ μὰ συμφορά!

† ΤΥΜΦΗΣΤΟΣ

VOLUPTAS

Νωθρὸ καράβι ἐσάλλαρε ἡ ψυχὴ
 ἀπόψε μέσ' τῆς νύχτας τῇ γαλήνῃ,
 μὲ τὴν κρυφὴ πὺν γεύτηκε ἡδονὴ
 μ' ὅλη τὴ σιωπὴ πὺν ἐντὸς της κλείνει.

Καὶ πλέει πρὸς τὰ λιμάνια τῆς χαρᾶς
 τᾶφταστα, τὰ ὠραία καὶ τὰ μεγάλα
 κάτω ἀπ' τὰ μάτια τῆς ἀστροφεγγιᾶς
 σὲ θάλασσα ἀπὸ γιούλια, ἀχνὸ καὶ γάλα.

Καὶ λάμνοντας στὴ θάλασσα, μ' ἄβρὲς
 κλωστὲς στὴ σιωπὴ μέσα ἀργοκλώθει
 θριαμβικὸ τραγοῦδι ἀπ' τὶς φωνὲς
 πὺν ἀπόψε νὰ σκιροτοῦν ἐντὸς της νιώθει.

Καὶ πάει ἀργὰ σὰν κύκνος ξωτικὸς
 στὰ σκοτεινὰ θαλάσσια μονοπάτια,
 μ' ἀχνὸ μᾶς ἡδονῆς νωπῆς τὸ φῶς
 καί, μὲ θολά, βαρειά, κλειστὰ τὰ μάτια.

PITA N. ΜΠΟΥΜΗ